

Євангельська Правда

№ 50, 2015 рік

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛЬСЬКО - РЕФОРМОВАНА ЦЕРКВА

Христос Народився! Славте Його!

Авт. ор.: Вікторія Соколова
Фото: Максим Бальбук

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ «ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ ПРАВДИ». ШИРО ВІТАЄМО ВАС З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ ТА НОВИМ РОКОМ. БАГАТО ЛЮДЕЙ СЬОГОДНІ СТИКНУЛИСЯ ЗІ СКЛАДНИМИ ЖИТТЄВИМИ ОБСТАВИНАМИ, БАГАТЬОХ ТОРКНУЛИСЯ ВОЄННІ ДІЇ НА СХОДНІ НАШОЇ КРАЇНИ, ВЕЛИКА КІЛЬКІСТЬ ЛЮДЕЙ ПОТЕРПАЄ ВІД ЕКОНОМІЧНИХ ПРОБЛЕМ. НА ЖАЛЬ, В ТАКІ СКЛАДНІ ЧАСИ ЧОМУСЬ НЕ ПОМІТНО, ЩОБ ЛЮДИ ШУКАЛИ ПОРЯТУНКУ У ГОСПОДА. ЧОМУСЬ НЕ ПОМІТНО, ЩО ЛЮДИ ШИРО КАЮТЬСЯ ТА ПОЧИНАЮТЬ ПОКЛАДАТИСЯ ТІЛЬКИ НА ГОСПОДА. ЧОМУСЬ НЕ ПОМІТНО, ЩОБ БІЛЬШІСТЬ ПОЧАЛА ЖИТИ, ВИКОНУЮЧИ БОЖІ ЗАПОВІДІ, ХОЧА ЦЕ ТАК НЕОБХІДНО ДЛЯ НАШОГО ДОБРОБУТУ. АЛЕ ЧЕРЕЗ ЦЕ СВЯТО, ЯКЕ МИ СВЯТКУЄМО, НАШ ГОСПОДЬ ШЕ РАЗ І ШЕ РАЗ НАГАДУЄ ДО КОГО НАМ ПОТРІБНО ЗВЕРТАТИСЯ ПРО ДОПОМОГУ І ХТО МОЖЕ ПІДТРИМАТИ НАС. НЕХАЙ ГОСПОДЬ НАРОДИТЬСЯ В СЕРЦЯХ БАГАТЬОХ ЛЮДЕЙ В ЦІ ДНІ, ЩОБ МИ НЕ ПРОСТО БУЛИ ФОРМАЛЬНИМИ ХРИСТΙΑНАМИ, АЛЕ СПРАВЖНИМИ ПОСЛІДОВНИКАМИ ІСУСА ХРИСТА.

Читайте у цьому номері:

- ст.2-3: Три різні ставлення до Ісуса
- ст.4-5: Роздуми: Чи знала Марія?
- ст.6-7: Чому саме ясла?
- ст.8-9: Що буде після Різдва?
- ст.10: Подарунок до Різдва
- ст.11: Дитяча сторінка
- ст.12: Чи варто християнам прикрашати ялинку?

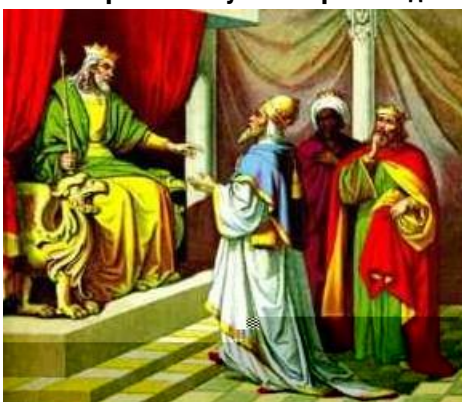

Коли ж народився Ісус у Віфлеємі Юдейським, за днів царя Ірода, то ось мудреці прибули до Єрусалиму зо сходу, і питали: Де народжений Цар Юдейський? Бо на сході ми бачили зорю Його, і прибули поклонитись Йому. І, як зачув це цар Ірод, занепокоївся, і з ним увесь Єрусалим. І, зібравши всіх первосвящеників і книжників людських, він випитував у них, де має Христос народитись? (Матв.2:1-4)

Різдво - це гарне свято. Всюди є святковий настрій, всюди люди вітають один одного. Всюди ми можемо бачити прикрашені ялинки, чи вітрини магазинів. Все ніби своєю красою величає Господа. Так воно і повинно бути, адже у цей світ прийшла не просто якась людина, народжена Марією, а в цей світ прийшов Син Божий - Месія Спаситель. Тому, це має бути великою радістю і для нас.

Велика проблема тільки в тому, що люди по різному відносяться до Ісуса. Таке ставлення було як 2000 років тому, таке ж збереглося аж до сьогодні. Неодноразово ми з вами читали історію про прихід до маленького Ісуса мудреців зі Сходу. Напевно, ви вже напам'ять знаєте про ті події, і здавалось би, що нового ми тут можемо відкрити для себе в цих словах. Проте, знову і знову, читаючи Біблію, Господь відкривається нам у деталях, фразах, словах, які ми до цього не помічали..

Відносно тексту, який ми прочитали, я хотів би звернути вашу увагу на **три різні відношення людей до самого Ісуса.** Народження Христа це не просто подія на межі 2 тисячоліть, це велике чудо славного приходу Месії Спасителя у цей світ, це Божий дарунок грішникам; але як тоді, так і сьогодні різні люди по-різному відносяться до того Ісуса.

Перш за все у нашій розповіді ми зустрічаємо Ірода і він уособлює у собі всіх тих людей, які негативно відносяться до Ісуса, для яких Ісус заважає і які прагнуть позбутися Його. Ми читали, що до Ірода в Єрусалим

прийшли поважні гості зі Сходу - мудреці. І перше їхнє питання до царя Ірода було таке: «*Де народжений Цар Юдейський?*». Почувши такі слова, Ірод не просто захвилювався, він закипів від злості. Довгі роки він намагався позбутися всіх, хто претендував на трон в Єрусалимі. Він навіть убив двох власних синів, щоб вони не зайняли його трон. Він убив брата дружини, який був первосвящеником і був поважаною людиною серед народу. Він убив навіть власну дружину. Ірод правив Юдеєю, коли народився Ісус. На той час він був вже старий, але все ще ненавидів всіх, хто хоч якимось чином буде зазіхати на його трон. На його руках була кров багатьох. І ви можете лише уявити ті темні та хитрі задуми, коли до нього прийшли мудреці зі Сходу і запитали: „*Де народився цар юдейський?*”.

Який він був розлючений, почувши це питання! Ірод думав, що вже вбив всіх претендентів на трон. *Не дивно, що весь Єрусалим був стурбований, або краще сказати, що весь Єрусалим тремтів, бо знав, що буде знову вбивство.* Його слуги дивувалися, як він дозволив мудрецам взагалі вийти з міста живими.

Насправді Ірод займав престол як чужоземець, оскільки не був з роду царя Давида (з коліна Юди), ба більше, навіть євреєм не був. Ірод займав трон тільки завдяки впливу Римської влади. Всі знали: Ірод так просто не потерпить, щоб у його царстві був ще якийсь Цар. Новонароджений Цар Ісус дуже заважав Іроду, тому той злий та ненависний чоловік робить все, аби позбутися Ісуса.

Як я вже казав: **Ірод уособлює в собі всіх тих людей, кому Ісус і сьогодні заважає, хто нічого не хоче чути про Ісуса, кому Ісус руйнує всі плани.** Повірте, що таких людей є багато і більшість з них називають себе християнами. Вони не хочуть, щоб Бог втручався у їхнє життя, у їхні плани, керував ними. Такі люди не хочуть коритися ні Богу, ні Його заповідям. Часто коли ви намагаєтесь розповісти про Ісуса, можете почути у відповідь: «*тільки не розказуй мені про Бога, не хочу я знати про того Ісуса...*». Для таких людей Ісус дуже заважає, такі люди самі хочуть бути царями і зовсім не хочуть коритися комусь. І, якби їхня воля, вони зробили б все необхідне, аби знищити Ісуса.

Далі у нашому тексті ми зустрічаємо первосвящеників і книжників - духовну верхівку ізраїльського народу. Ірод не знав, де мав народитися Цар Юдейський, тому і зібрав до себе духовних лідерів, щоб випитати у них. Первосвященики і книжники спокійно знайшли у пророцтвах місце, де має з'явитися на світ Цар Юдейський, і вказали Іроду на місто Віфлеєм. Дивним є те, що ці духовні лідери прекрасно знали характер Ірода, знали і те, що цар так просто не залишить у спокої новонародженого Наступника престолу. І вони спокійно вказують Іродові, куди має бути направлений його гнів.

Окрім цього всі юдеї, в тому числі фарисеї та книжники, тисячі років чекали на прихід Месії-Царя. Кожного тижня вони молилися до Бога, щоб скоріше прийшов цей Месія, а тут, коли Він справді прийшов, ми не читаємо про якусь радість в духовній верхівки ізраїльського народу. Ми бачимо, що ніхто навіть не спробував розшукати новонародженого Царя, ніхто з них не пішов поклонитися Ісусу. Виходить так, що духовним лідерам, найвищому духовенству Ізраїля байдуже чи є Той Месія, чи Його немає.

Ці люди показують другий тип відношення до Бога і уособлюють всіх тих, хто байдуже ставиться до Христа. Таким людям абсолютно байдуже до якогось там Ісуса, Месія Він, чи хтось ще. Я тут маю на увазі не язичників, але так званих християн, які дуже мало знають про Бога, стараються виконувати якісь традиції та обряди, можуть навіть в церкву пару раз сходити і на цьому їхня віра закінчується. Такі люди не знають Царя Ісуса та і знати не дуже хочуть. Вони абсолютно нічого не роблять, аби більше дізнатися про Господа, вони ніколи не прийдуть поклонитися Йому. Такі люди живуть своїм життям і нічого не хочуть змінювати у своїх відносинах з Богом. На жаль, такі люди прихожани церков України теж, і це люди, які називають себе християнами. Дуже схожі на тих священиків, фарисеїв та книжників у часи Ісуса Христа.

Треті, про кого ми читаємо в нашому тексті - волхви зі Сходу. Хоч ці люди були з язичницького народу, ніколи не живши тими всіма традиціями та обрядами, що виконували євреї, проте, як тільки дізналися про народження Месії, покинули все і вирушили у тривалу та виснажливу подорож за сотні кілометрів, аби знайти новонародженого Царя та поклонитися Йому. Ця подорож була дуже складною. Це ж не сісти в літак чи в машину і приїхати, це кілька місяців у дорозі,

багато труднощів, чимало непорозумінь, навіть насмішки з боку інших людей. Коли мудреці прийшли в Єрусалим і почали питати про новонародженого Месію багато хто сміявся з них, бо мудреці шукали Царя, про Якого ніхто не знав.

Дивні були ці мудреці, але насправді вони уособлюють в собі третю категорію людей, які не жаліють ні часу, ні сил, ні можливостей, аби тільки знайти Ісуса,

пізнати Його та поклонитися Йому. Таких мало. Дуже мало людей в наш час шукає Господа, дуже мало тих, хто прагне більше знати про Ісуса, визнати Його Царем і Спасителем. Дуже мало охочих поклонитися Господу та віддати своє життя в Його руки. З одного боку це довга та непроста подорож, бо людині доводиться багато чим жертвувати, але Бог дає Свою нагороду для бажаючих знайти Його. З іншого боку, рідні та знайомі не завжди можуть розуміти наші пошуки,

жертви, як і не завжди люди розуміли і мудреців, коли вони пішли за зіркою. Проте ці волхви дістали свою нагороду від Господа і для багатьох наступних поколінь Бог ставить їх за приклад пошуку Христа, приклад визнання та поклоніння Богу.

Брати і сестри, ми побачили три типи людей, три різні відношення до Ісуса. До кого ви особисто можете себе прирівняти? Як ви відноситеся до Месії-Царя? Як цар Ірод, для якого Ісус заважав і, який зробив все можливе, аби позбутися того Ісуса? Чи, можливо, ви схожі на священиків та книжників, яким байдуже до того Христа, чи Він є, чи немає Його? Чи, можливо, ви можете себе прирівняти до

мудреців, які зробили все можливе і неможливе, аби знайти Ісуса, поклонитися Йому і принести дари? З ким ви себе асоціюєте? Як ви відноситеся до Ісуса? Хто Він для вас?

Нехай цей сьогоднішній святковий день допоможе нам визначитися, хто є для нас Ісус? Нехай Господь все ж щось поміняє у нашому житті, щоб ми не просто байдуже ставилися до Ісуса, але почали шукати єдності з Ним, шукали той шлях до спасіння, який Він приготував для нас і щоб могли поклонитися перед Ним, визнаючи Його як Царя і Спасителя.

Мурза В.В.

пастор УЄРЦ м.Свялява

Чи знала Марія?

А шостого місяця від Бога був посланий Ангол Гавриїл у галілейське місто, що йому на ім'я Назарет, до діви, що заручена з мужем була, на ім'я йому Йосип, із дому Давидового, а ім'я діві Марія... (Лук.1:26-38)

Маю намір розповісти вам дещо про Марію. Знаю, що ви вже насторожились, щоб я нічого такого поганого не сказав про неї, бо величезна кількість людей, навіть у нашій країні, по-особливому ставляться до цієї жінки. Справді, всі ви знаєте, що в традиційних церквах її аж занадто ублажають, шанують, поклоняються та моляться до неї. Є спеціальні молитви до Марії, і, молячись до неї, люди думають, що будуть більш вислухані, аніж коли вони напряду молитимуться Богові. Є дуже багато вигаданих історій про Марію, де люди її настільки возвеличують, що таке шанування швидше нагадує ідолопоклонство. Коли замість Бога поклоняються ще комусь не є нормальним явищем. З іншого боку багато протестантських церков просто нехтують нею, забувають про неї, применшують її заслуги, та вважають її простим інструментом в руках Божих, ніби лійкою, через яку у цей світ прийшов Христос. І це також не добре.

Чим особлива була Марія? Чи знала Марія, що на не чекало? Чи знала, ким буде Син? Чи достойна була тако честі? Чи була готова пройти всі випробовування? Яким чином дівчина, на ім'я Марія, є прикладом для сьогоднішніх християн?

Розпочну з дивного питання до жінок: «Чи хотіли б ви бути на місці Марії?» Хочу зазначити, що всі єврейські жінки свого часу молилися такою молитвою, в якій прохали Бога, бути удостоєними честі стати матір'ю Месії. Одна з таких молитов все-таки була вислухана. Ви замислювались коли-небудь, як це бути матір'ю Ісуса, Месії та Спасителя світу. Цікаво, як поводитись Марія з Ісусом, знаючи, що це Син Божий? Чи могла вона Його насварити, якщо Ісус щось не так зробив, або, скажімо, не давав їй спати вночі? Чи завжди Ісус виконував те, що Марія Його просила? Чи завжди Марія готувала смачну їжу? Чи задумувалась вона коли-небудь, що сам Син Божий їсть її суп? Чи завжди Марія чинила правильно по відношенню до Ісуса? Чи було таке, що маленький Ісус приходив додому з синяками? Чи був у Нього в дитинстві друг на ім'я Юда? Як реагував маленький Ісус на нечесних друзів і чи приходив жалітися до мами? Як Ісус навчався у школі, чи був відмінником? Чи задавав Він питання для Марії, чи вже і так все знав? Як маленький Ісус реагував на те, коли Марія Його вчила молитися? Коли Марія молилась, на кого вона дивилась: на небо, чи на Сина Божого, тобто свого? Чи завжди Господь відповідав на її молитви і, що вона просила у Нього?

Ніхто не знає відповіді на ці запитання, окрім самої Марії. І, як ви бачите, з одного боку бути матір'ю для Ісуса це приємна і радісна місія, але з іншого - дуже важке та відповідальне завдання, яке перед нею поставив Господь. Їй, правду кажучи, довелось не солодко, і часто вона ризикувала власним життям, служачи Господу. Труднощі та випробовування для неї самої почалися вже тоді, коли вона мала повідомити Йосипу про дитину, яка буде не від нього. І далі поїхало: непорозуміння з Йосипом, погляди людей на неодружену, але вагітну (в тій культурі за це могли просто закидати камінням); переховування у родички Єлизавети; довга подорож у Віфлеєм; народження Дитинки у хліві; переслідування царем Іродом; швидка втеча у Єгипет під покровом ночі - все це і багато чого іншого, про що ми не знаємо, спіткало зовсім юну дівчину.

Чи знала Марія про цю іншу сторону медалі? Чи розуміла, що чекало? І найголовніше - чи могла вона відмовитися від тієї ноші, яку приготував для неї Господь? Думаю, вона не знала, що її чекає. У смиренні перед Богом та з покорою перед ним, вона просто сказала: «Я ж Господня раба: нехай буде мені згідно з словом Твоїм!»

Чомусь її історія мені нагадує Авраама і те, як Господь його вибрав для важливої місії. Він також не знав куди йде, і що на нього чекає. Він також повірив Божій обітниці. Він просто довірився Господу і йшов, куди Бог його вів. Це також було певне завдання та місія, яку він мав виконати. Він був обраний Богом, і

через нього Бог справді зробив великі речі.

Цікаво, чому перші слова ангела до Марії були: «Не бійся»? З такими ж словами Бог звертався до Авраама, Якова, Мойсея, Ісуса Навина та інших. Завдання, яке приготував Господь для Марії було справді незвичним і непростим. Через ангела Бог відразу попереджає її та підбадьорює словами «Не бійся». Саме Марія була обрана Богом та, як сказав ангел: «в Бога благодать знайшла!» І виключно завдяки Божій благодаті, а не через власні заслуги, Господь наділив її дуже радісним та водночас важким завданням - бути матір'ю Ісуса.

Брати і сестри, чим ця історія стосується нас з вами? Що важливого ми можемо взяти кожен для себе? Ми як християни також отримали від Бога особливу благодать та конкретне завдання. Марія мала свою місію, наша ж полягає в іншому - бути дітьми Божими та нести своє служіння перед

Господом. Реально багатьом з нас потрібен ангел, який колись сказав би нам: «Не бійся. Бог тобі приготував щось дивне та невідоме, відгукнись на Його заклик. Саме тебе Бог обрав для того, щоб бути дитиною Божою. Він поведе тебе, тільки довірся Йому. І головне, не бійся». Я не знаю, чи ви чули коли-небудь такі слова, але щось подібне дуже необхідно почути нам і зробити крок до Господа. Піти за Христом - означає відірватися від звичного способу життя, відмовитися від влади над нами того, на що надіються прості люди у цьому світі. Натомість віддатися в руки Божі, довіритись тільки Йому, йти ніби з зав'язаними очима по вузькому місточку, але, тримаючись за руку Господню. І тут дуже доречні слова: «Не бійся».

З одного боку нас чекає радість у нашому житті, як дітей Божих. Щодня ми можемо відчувати на собі Його любов. Щодня дивитися, як сам Бог працює в нашому серці та робить нас новими людьми. Ми можемо мати радість у спілкуванні з Господом та нашими братами і сестрами.

З іншого боку це важке та відповідальне завдання, яке ми отримали від Господа: ми не знаємо що нас чекає завтра, куди Господь направить наші стопи. Нам може бути важко від чогось відмовитися та щось відкинути. Нам може бути страшно сповідувати Ісуса перед іншими людьми та розповідати про свою віру. На нас лежить велика відповідальність бути світлом для інших людей та поводитись, як діти Божі. Нам важко пливати проти течії, бути не такими, як всі. Важко бути об'єктом насмішок та глузувань, коли рідні або близькі люди не розуміють нас та насміхаються над вірою в Бога. Важко терпіти переслідування за віру.

Чи знала Марія, що на не чекало, і яке завдання вона мала від Господа? Чи можемо ми знати той шлях, яким Господь нас поведе і яке завдання Він приготував для нас особисто? Ми також не знаємо. Але маємо бути впевнені у тому, що наша місія на цій землі, як дітей Божих, також є значущою та важливою. І нехай кожен

разом з Марією може сказати Богу: «Я ж Господня раба: нехай буде мені згідно з словом твоїм!» В цьому вона може бути прикладом для нас, прикладом послуху Господові, прикладом смирення перед тим завданням, яке ставить перед нами Всевишній Бог.

Є одна цікава історія про чоловіка з Америки. Він жив у Нью-Йорку в 50 роках позаминулого століття. Був простим прихожанином помісної церкви, і нічим особливим не виділявся. Якось його запросили взяти участь у євангелізаційній програмі: допомогти зібрати людей. Він ходив по цілому місту та розвішував плакати і молився, щоб люди прийшли. Але ніхто не приходив, і він відчував розчарування. Тоді в цього чоловіка виникла ідея організувати молитовне зібрання під час обідньої перерви, і він надіявся, що люди зможуть прийти і помолитися. Настав визначений день і час, але так ніхто і не прийшов. Згодом прийшла одна людина. Через тиждень прийшло ще декілька. Ще через тиждень прийшло 20, а по тому ще 40. Хтось запропонував проводити такі молитовні зустрічі щодня. І через пару місяців людей стало приходити так багато, що церква не могла вмістити всіх бажуючих. Таке пробудження поширилося на інші міста. Рівно опівдні всі офіси та магазини закривалися, і люди йшли на зібрання. Згодом всі газети, і навіть телеграф, передавали новину про молитовні зібрання. Завдяки цьому, більше 500 тисяч людей прийняли Ісуса, як свого Спасителя. Можна сказати, що через одного звичайного чоловіка, Бог здійснив таке велике пробудження серед людей.

Бути християнином - це щось дивне і невідоме. Ніхто не знає, яке завдання Бог приготував для нас. З одного боку це може бути важке завдання, понад наші зусилля, з ризиком навіть для життя, але з іншого боку результат нашого завдання приносить нам радість та втіху. Марія не знала, що її чекає, але покоровшись Богу, Він нагородив її. Авраам не знав, що його чекає, але Бог зробив його батьком всіх віруючих людей. Ніхто з нас не знає, що його чекає, але якщо ми довіримося Господу, якщо в покорі, так як Марія, віддамося у руки Божі, тоді Він благословить нас та через нас зможе зробити великі речі. Довірте ваше життя у руки Божі. Покоріться Йому, щоб бути хорошим інструментом в Його руках.

Мурза В.В.
пастор УЄРЦ м.Свялява

ЧОМУ САМЕ ЯСЛА?

«І сталося, як були вони там, то настав їй день породити. І породила вона свого Первенця Сина, і Його сповила, і до ясел поклала Його, бо в заїзді місця не стало для них» (Лк.2:6-7).

Чи не дивує вас те, що Господь Ісус Христос, Який є Володарем неба, Якому підпорядковано все у всесвіті, народившись, мав смиренно лежати в яслах, у годівничці, з якої зазвичай їла худоба? Невже Бог не міг влаштувати так, щоб Його Дитя-Немовля було покладене в більш достойне місце?

Звичайно, Бог міг так зробити. Він міг зробити, щоб в розпорядженні Його Сина були найкращі лікарі того часу. Він міг влаштувати так, щоб Ісус народився в чудових царських палатах, щоб Його сповили в багряницю й поклали в дитяче ліжечко зі слонової кістки. Бог міг все це зробити.

Чому ж Він не зробив цього? Навіть людина розуміє: якщо в неї є вибір, у якому місці краще народитися її дитині, то варто ним скористатися.

Я згадую народження своєї другої дитини. Моїй дружині робили операцію на першому поверсі в одному з пологових будинків Бішкеку. А я в той час стояв біля вікна, хвилювався й молився, щоб все пройшло добре.

Я не міг всього бачити, але приблизно здогадувався, що відбувається в пологовому залі. Коли закінчилася операція, я побачив, що дитину перенесли в сусідню палату. Я підійшов до вікна тієї палати (воно було прочинене, оскільки було літо) і зазирнув у нього. Моє немовля поклали на якусь металеву поверхню! Жодних пелюшок, абсолютно нічого. Дитя кричить, а поряд ні лікаря, ні медсестри. Як же мені стало неприємно! А Бог? Що відчував Бог-Отець, коли Його Сина поклали в годівничку для худоби? Ми можемо собі це уявити? Дорогі друзі, у цьому є глибокий смисл і велика таємниця. Це відбувалося не «просто так»: Господу Ісусу Христу потрібно було, народившись, лежати в яслах. Замислімося ж, для чого це було потрібно і яке значення це має для нас особисто?

Щоб поглянути на народженого Христа, треба низько схилитися.

Я хотів би звернути увагу на те, що вхід в місце, де лежало немовля, був невисоким. Зазвичай у хлівах, у стодолах не роблять високих дверей, а роблять низькі. І, перш ніж потрапити всередину, потрібно нахилитися. Я переконаний, що й у печері, де народився Господь, був низький вхід. Це дуже символічно.

Нам доводиться жити в такий час, коли гордість зведена в ранг певної чесноти. І якщо людина не наділена гордим характером, її вважають «слабаком». Бог

дивиться зовсім по-іншому. В Біблії ми читаємо: «Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать» (Як.4:6).

Можливо, й ти у своєму житті не раз стикався з проявом гордості. Бо ж перша наша реакція — захистити себе гордістю, щоб не показати своєї слабкості, щоб люди сказали: «От це горда людина».

Гордість цінується в людей. А в Біблії з цього приводу написано: «...Що бо високе в людей, те перед Богом гидота». У печеру, де народився Ісус, не можна було увійти, щоб перше не схилитися перед Ним. Якщо ти сьогодні хочеш прийти й подивитися на народженого Христа, тобі треба низько схилитися, щоб увійти в те місце, де Він лежить у яслах.

Якщо наш Господь лежав у яслах, то нам...

І ще я хотів би звернути увагу на те, що Бог підніс нам, віруючим у Нього, урок смирення й послуху.

Останнім часом в християнстві з'явилися дуже дивні вчення, які стверджують, що діти Божі повинні мати у своєму житті повне благополуччя. У нас все має бути добре. Ми повинні жити в найкращих домах, їздити на найдорожчих машинах. Ми не повинні знати ні хвороб, ні страждань, одним словом — жити на землі, як в раю. Ну, а якщо ви страждаєте, якщо ви небагаті, значить, у вашому житті щось не в порядку, можливо, ви в гріху і вам потрібно покаятися.

Подібним горе-проповідникам я хочу сказати: читайте уважніше Євангелію, читайте уважно різдвяну історію. Син Божий, який народився, був покладений у годівничку для худоби. А Він-то, звичайно ж, був гідний набагато кращого! Ми повинні зрозуміти, що якщо наш Господь, народившись, лежав у яслах, то нам не слід засмучуватися, що наші діти не народжуються в дорогих госпіталах Лондона чи Нью-Йорка. Нам не треба хвилюватися, що ми не їздимо на «шестисотих» мерседесах, які щойно зійшли з конвеєра, а на простих жигулях чи навіть в автобусі. Господь наш не мав навіть ослика у Своєму розпорядженні. Він ходив пішки. Не треба засмучуватися, що ми живемо не в особняках, а в

невеликій квартирі чи кімнаті. Нашому Господу не було місця, де й голову прихилити. І ніде в Біблії Бог не обіцяє нам раю на землі. Писання каже, що з багатьма скорботами слід нам увійти в Царство Боже (див. Дії 14:22). Отож, першою причиною, чому народжений Господь був покладений у годівничку для тварин, було те, що через Нього нам даний урок смирення.

**Господь, коли лежав у яслах,
був доступний кожному**

Наступне, на що треба звернути увагу: народжений Ісус Христос був покладений в ясла для того, щоб бути доступним усім. Згадайте, хто першим прийшов до Немовляти і поклонився Йому? Так, першими були прості люди – пастухи, пастухи з віфлеємських полів! Усім зрозуміло, що якби Ісус народився в царських палатах, то шлях до Нього був би закритий не лише пастухам, але й більшості простих смертних. І те, що Ісус народився в загоні для тварин, був покладений у ясла, стало для нас великою радістю, тому що нам не закрита дорога до Нього, як закриті дороги до великих світу цього. Ми не маємо доступу до президентів та правителів, але Цар усіх земних царів, Господь усіх панів народився в простому хліві, щоб показати, що дорога до Нього відкрита для кожної людини.

Уявіть собі, що стало б, якби президент якоїсь країни раз на рік робив день відкритих дверей у свій дім. Такий день, коли всі, хто бажає, могли б відвідати його, поговорити з ним, поставити свої питання, розповісти про ті потреби, які їх хвилюють. Напевно, черга була б розписана не на один рік. Я впевнений, що жоден президент у світі не зміг би прийняти всіх просто тому, що вони люди й обмежені у своїх можливостях. Але Господь у яслах був доступний кожному. Будь-хто міг прийти й поклонитися Йому.

Дорогий друже, чи не хочеш ти прийти до Ісуса, щоб побачити дивне Немовля, про народження Якого сповістив ангельський хор? Поспішай, двері до нього відчинені. Ти можеш прийти до Нього й розповісти про свої болі, хвилювання, труднощі. Ти можеш поплакати з Ним. Не сумнівайся, Він готовий тебе вислухати, зрозуміти й прийняти. Коли Христос Господь приступив до Свого служіння, Він сказав: «Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою!» (Мт.11:28). Це запрошення в силі й дотепер. Чи готовий ти прийняти запрошення Царя Небесного й прийти поглянути на народжене Немовля-Христа? Якщо так, то поспіши, як це зробили пастухи. Про них написано: «І прийшли, поспішаючи, і знайшли там Марію та Йосипа, та Дитинку, що в яслах лежала» (Лк.2:16).

Спіши! Небеса ще відчинені, ангельські хори ще співають, день спасіння ще сповіщається! Спіши! Ти можеш спізнитися. Спіши, поки ще є час. Йди до Христа таким, який ти є. Під час свого земного життя Господь багато разів показував, що саме до тих, кого всі відкинули, від кого відвернулося суспільство і сім'я, які в очах людей були невинуватими грішниками, – саме до таких прийшов Ісус Христос. Ви пам'ятаєте, кому першому з'явився Він після воскресіння? Це була Марія Магдалина. Ісус вигнав з неї сім духів. Але Господь явився саме їй. Ти також, яким би грішним не був, якою б брудною не була б твоя душа, яким би чорним не було

твоє серце, йди до Ісуса. Тільки Він, небесний лікар, Який зійшов з небес, допоможе тобі.

І ще одна думка. Вона належить проповіднику Чарльзу Сперджену. Самі по собі ясла не були нічим особливим. Як тільки з них забрали немовля Ісуса, вони знову стали звичайною годівничкою. Дорогі брати й сестри, так само й наші серця: поки в них перебуває Ісус, ми можемо жити свято, випромінювати Його світло, бути праведниками. Але тільки-но Ісус відходить з нашого серця, усі старі гріхи повертаються в нього. І найсвятіша людина за короткий час може стати знову грішником, який гине. Якщо ми бачимо подібний процес у своєму житті, якщо наше серце покинув Ісус, поспішімо до ясел. Поспішімо привести своє життя в порядок, поки ще ми на шляху, поки є час, оскільки з усього видно, що він підходить до кінця.

Дорогі друзі, чи відомий вам стан, коли на кожній сторінці вашого зошита плями і його неприємно брати в руки? Коли я навчався у школі, то часто мав подібні переживання. Тоді я просто викидав цей зошит і заводив новий. Наше життя часто схоже на такий зошит. У ньому багато такого, про що й самим соромного згадувати, тому що кожна сторінка з минулого життя наповнена то брудом, то «плямами». Але от проблема: наше життя – це не шкільний зошит. Його не можна викинути, хоча деякі саме так і чинять. Та це не вихід зі становища. Ми ж не зможемо «завести» нового життя.

Ти, можливо, також не раз докоряв собі й казав: «Якби можна було все повернути, то я вчинив би зовсім по-іншому». На жаль, нам не підвладний час, ми не в змозі змінити того, що давно минуло. Та все ж ми можемо почати своє життя з чистого аркуша. Таку можливість дає Господь Ісус Христос. Він віддав Своє життя, щоб ти і я були спасенні. Кров, яку Він пролив на хресті Голгофи, має силу омити будь-який гріх. Будь-який, яким би важким він не був. Чи хочеш ти почати життя з чистого аркуша? Якщо так, то відкрий для Нього двері своєї душі. Він увійде туди й приведе все в порядок. Ти відчуєш мир, спокій, радість, близькість твого Небесного Отця. Ти зможеш приєднатися до сім'ї Божих дітей – Церкви викуплених людей, які йдуть у небо. Ці благословення обіцяє Сам Бог. Та щоб їх отримати потрібно впустити Ісуса у своє життя.

Костянтин Лиховодов (Бішкек, Киргизстан)

ЩО БУДЕ ПІСЛЯ РІЗДВА?

Не люблю бачити викинуті ялинки ... Такі жалюгідні, нещасні, нікому вже не потрібні. Чомусь з усіх подібних речей (в сенсі, свідомо використовуваних короткий час) мені найбільше шкода саме їх. Так сумно ... До свята - «лісові красуні», «бажані гості», предмет захоплення дитвори. А через кілька днів - колюча незручність, що займає купу місця і є недоречним додатком яскравості і мішури.

Втім, не все так погано. Адже багато з теплотою і радістю будуть згадувати ці зимові свята. Можливо, навіть до наступного грудня.

А поки я зі звичним жалем спостерігаю за тим, як один з головних новорічних символів перетворюється на непотрібне сміття, і розмірковую, наскільки довше ми будемо згадувати день народження Того, про Кого так само чимало було розказано, показано і проспівано в ці дні.

Зізнатися, ніколи не думала, що буду сумувати по Різдву! Добре пам'ятаю, як раніше воно мене дратувало.

Подумаєш, подія: колись, десь, у когось з'явилася незвичайна дитина! Мало чудес на світі? .. Я (потаємно вважала себе не менше особливою) принципово не бажала відзначати народження якогось невідомого малюка. Яке мені діло до Нього? Чим я Йому зобов'язана??

Абсолютно впевнена у своїй правоті, я категорично не бажала знайомитися з Ісусом ближче, і, звичайно, ні за що б не повірила, що одного разу все зміниться. Але краще поясню по порядку.

Загалом-то, мої перші спогади про Різдво досить мізерні і уривчасті. У той час, коли я була маленькою дівчинкою, воно майже втратило свій первісний зміст. У всякому разі, зворушливі історії про Спасителя світу, народженого в брудному холодному хліві, я вперше почула багато років по тому. Підозрюю, що істинне значення цієї події розуміли лише нечисленні сім'ї, частіше ті, кого називали сектантами. Для решти «нормальних людей» різдвяний вечір був усього лише черговою можливістю посидіти за столом з друзями та родичами. Звичайний, трохи виділений в календарі день. «Колядки», «щедрівки» і наявність на святковому столі традиційних дванадцяти страв пояснювалося магичними словами «так належить». Втім, подарунків це «становище» не стосувалося. Ні чудесним, ні будь-яким іншим чином вони не з'являлися під ялинкою в різдвяну ніч, що, зрозуміло, ніяк не підвищував авторитет Ісуса в моїх очах. А особливу гидоту являла собою люто ненависна мною різдвяна кутя. Три обов'язкових ложки, які

чогось потрібно було з'їсти перед початком трапези, незмінно псували всю принадність святкової смакоти. Після рясної вечері діти вирушали спати, а для дорослих застілля закінчувалося піснями, анекдотами і розмовами. Назавтра вони, як ні в чому не бувало, мчали на роботу.

Таким було радянське Різдво.

Років до двадцяти п'яти я вже знала більшість біблійних історій. І, отримавши відповіді на свої численні «чому»,

змушена була визнати, що у своїх претензіях на унікальність сильно програю Христу. Втім, в моєму одноосібному розпорядженні залишалася радість, яку, по ідеї, належало випробовувати в це свято. На знак протесту я з величезним задоволенням демонструвала цілковиту байдужість до дня народження божественного Немовляти. Ісус був для мене чужий, і всі ці розмови про Його самопожертву, святості й милосердя викликали лише обурення. Що таке, справді! Адже я не просила Його спускатися з небес і вмирати за мене, так що зовсім не зобов'язана відчувати себе вдячною!

Все змінилося, коли, замість того, щоб просто слухати історії про Ісуса, я спробувала дізнатися Його Самого. Спочатку я старанно шукала мотиви. Ну, не вірилося якось в «Бо так полюбив Бог світ, що віддав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16). Однак, після прискіпливого відбору, залишилася лише одна прийнятна причина, по якій Ісус добровільно погодився стати людиною, та до того ж ще дозволив так безцеремонно і нахабно принижувати Своє Божественне достоїнство. І то була ... Його безмежна любов до людей.

Я потрапила в дурне становище. Судячи з усього, Ісус зовсім не претендував ні на суверенність моїх рішень, ні на свободу мого вибору. Навпаки, саме заради того, щоб я мала право зробити цей вибір, Він погодився на принизливу і жорстоку кару. Така немислима великодушність остаточно підкорила моє серце. До того ж з'ясувалося, що мені в подарунок пропонується кілька найцінніших привілеїв, які я ніколи не могла б заслужити або купити.

По-перше, я отримувала право прямого спілкування з БОГОМ. Важливість цього дару я зрозуміла, дізнавшись, скільки в стародавні часи потрібно було дотриматись правил, законів і т.п., щоб піднести молитву. Я ж могла звертатися до Господа з приводу і в будь-який час: ну, наприклад, попросити, щоб Він (Творець Всесвіту !!) скоріше послав мені підходящу маршрутку.

Більше того, я дізналася, що саме народження Христа дозволило людям побачити в Бозі не просто Вищу силу, космічний закон або недосяжний Абсолют, а люблячого Отця, Друга і Брата. До речі, як виявилось, подібної «фамільярності» не допускає жодна релігія світу.

Крім цього, я інакше глянула на саму себе. З дитинства нас вчили, що людина - всього лише частина природи, такий собі «мікрокосмос», що з'явився в результаті щасливих збігів в процесі еволюції. Тепер я дізналася, що людина підноситься над світом. Як з'ясувалося, у мене є щось, чого весь світ вмістити не може і чого не має, а саме: образ Божий, подарований мені при створенні, Божественна благодать, розум, особистість і совість...

А ще я зрозуміла, що Ісус, проживши непросте людське життя і, прийнявши болісну смерть від людей, заради яких прийшов,

погодився на весь цей кошмар єдино для того, щоб не стало прірви, спорудженої гріхом, що розділяла Бога з людиною.

Чи протягнути Йому руку у відповідь - вибір кожного.

Але особисто мені тепер дуже соромно за свої жалюгідні претензії і аргументи, які колись я самовпевнено і гордовито пред'являла Богу. Та й взагалі за занадто багато соромно...

Втім, Господь подарував мені свободу від вини минулого. І, яким би воно не було, вже ніщо, крім сьогоденного вибору, не визначає моє майбутнє.

Так що, незалежно від свят, погоди чи настрою, Його любов зігриває кожен мій день. Він вже не строгий і далекий Бог, а терплячий Учитель і близький Друг. І я широко радію Його дню народження. Це відчуття прийшло само собою, як нескінченна вдячність Богові за те, що ВІН - Всесильний і Всемогутній - зробив до мене перший крок. За те, що всі роки, коли я не бажала чути про Нього, Він чекав. За те, що навіть зараз, якщо я відпускаю Його руку, Він незмінно залишається поруч, знову і знову пропонуючи мені Свою вічну дружбу.

За те, що найбільше чудо богоявлення, звершившись одного разу в історії, поновлюється в кожній людині, що приходить до Христа, змінюючи і перетворюючи все її життя...

Євгенія ЧЕРНОВА

Подарунок до Різдва

подарунки приблизно по 4 долари кожен. Після цього вони кинулися врозсип. У нас було 2 години на покупки, а потім ми повинні були зустрітися біля вітрини «Майстерня Санти».

Додому ми їхали у піднесеному настрої і в передчутті свята. Ми сміялися і дражнили одне одного натяками і підказками. І тільки моя молодша донька Джинджер (їй тоді було майже вісім) була незвично тихою. Я помітила, що всі результати її шопінгу вмістилися в маленький плоский пакетик. Пакет просвічувався достатньо, щоб я зрозуміла: вона купила батончики - батончики по 50 центів штука! Я була розгнівана. «Куди ти поділа ті двадцять доларів, що я тобі давала?», - мало не заревіла я, але вирішила не говорити ні слова, поки ми не приїдемо додому. Вдома я покликала її в свою кімнату, зачинила двері, і, відчуваючи, що на мене знову накочує гнів, запитала її, що вона зробила з грошима. І ось що я почула: «Я

Я була матір'ю-одиначкою з чотирма маленькими дітьми на руках. Я працювала, але з грошима завжди було туго (мені платили мінімальну зарплату). Ми ніколи не жили з надлишком: нам цілком вистачало того, що у нас був дах над головою, ми не голодували і не ходили в лахмітті. Пізніше мої діти говорили, що тоді навіть не підозрювали, що ми були бідні. Вони просто думали, що матуся вміє торгуватися. А я завжди раділа цьому.

Наближалось Різдво. Грошей на безліч подарунків у нас не було, і святкувати ми планували з церквою і сім'єю: зустрітися з друзями, з'їздити в центр міста подивитися на різдвяні гірлянди, прикрасити будинок і повечеряти сім'єю. Але діти найбільше чекали походу в величезний супермаркет, де вони зможуть купити подарунки. Задовго до цього хвилюючого дня вони вже обдумували і планували, випитуючи один у одного і у бабусь і дідусів про те, що вони хочуть отримати на Різдво. Мене охопив жах: я змогла заощадити тільки 120 доларів і їх потрібно було поділити на п'ятьох.

І ось довгоочікуваний день настав. Я дала дітям по 20 доларів і нагадала, щоб вони вибирали

бродила по магазинах думаючи, що купити, і зупинилася біля одного з «дерев бажань» Армії Спасіння і стала читати картки на ньому. Там була одна картка від маленької чотирирічної дівчинки. Вона хотіла отримати на Різдво ляльку з одягом і гребінцем. Я зняла картку з дерева і купила ляльку, одягину та гребінець, а потім віднесла їх до стенду Армії Спасіння і віддала. «Залишених грошей вистачило, щоб купити батончики для всіх нас, - продовжувала Джинджер: Ну і нехай! Адже у нас і так багато всього, а у цієї бідної дівчинки нічого немає».

... Ніколи я не почувалася такою щасливою і багатую, як у той день.

*Кетлін Діксон (переклад С.Кавецького)
Газета «Для тебе»*

Привіт! Знаєте, у мене незабаром День Народження. І щораз, чесно кажучи, довкола нього стільки галасу. Цього року, напевно, все буде як звичайно: листівки, плакати, передачі по телевізору, ніхто працювати не буде.

Але, якщо відверто, щорічно, як підходить мій День Народження мені дуже сумно, що мало хто в цей день згадує про мене. Погано, коли люди більше уваги приділяють святкуванню Нового року, аніж моєму народженню. Всі гроші вже витрачені на Новорічний стіл, і на мій День Народження вже немає ніякої запеченої курки, тістечок і лимонаду. Хіба, що тільки залишки з Нового Року.

Подарунки теж усі вже подаровані. У магазинах їх ніхто на вітрини не виставляє. Тільки якщо, залишаються такі дивні дрібнички або ж браковані. І я, в мій День Народження знову залишаюся ні з чим. Знаєте, як сумно!

Та й сил ні в кого вже немає, щоб після Нового Року знову щось святкувати. Всі, зазвичай дивляться телевизор. Уявіть, якби у ваш День Народження не було ніякого святкування, а всі ваші родичі і друзі в цей день тільки мовчали б і дивилися телевизор. Так... веселого мало...

Я дуже люблю дітей. І мені пригадуються часи, коли вони чекали мого дня народження з нетерпінням. Вони розмовляли зі мною, просили прощення, що іноді погано поводитися, дякували за ті подарунки, які я їм дарував. А тепер... Якийсь дід з червоним носом, фальшивою бородою, у шубі приходить до дітей на тиждень раніш за мене і всі погляди дітей тільки і звернені на нього, про мене ніхто вже і не згадує. Побачивши його, всі відразу кричать: "Дід Мороз прийшов!"

А цей дивний товариш, уже пригрітий батьками в попередніх будинках, похитуючись приходить і до вас. І діти завзято починають розповідати йому вірші чи співати пісні, за що він дарує їм подарунки, які вони нібито просили. Тільки подумайте, – у нього, а не в мене. А як просили? Посилали йому листа, нібито на Північний полюс, де він начебто живе зі своєю внучкою-снігуркою, звіринками і сніговиками. Бідні діти як їх обдурюють. Уявляю їхнє розчарування, коли вони виростуть і зрозуміють, що все це звичайна вигадка.

Заталом, кінець прийшов моєму терпінню. Знаєте, скажу вам по секрету, – я тут давно думав і вирішив, що незабаром сам влаштую величезну вечірку. Ну, як, вражає? І це буде ні з чим не зрівняне свято: з їжею, веселощами, піснями! Звичайно, не обіцяю, що я організую все саме цього року, але я вже почав висилати запрошення. Його кожен повинен отримати. Не втрачайте часу, поспішаєте прийти, місце знайдеться для кожного, хто тільки побажає приєднатися! У мене на вечірці буде багато знаменитостей, і уявляєте, – ви поруч з ними!

Не втрачайте шанс, тому що коли в мене все остаточно буде готове, моя величезна вечірка почнеться зненацька, а ті, хто не відгукнулися на моє запрошення, залишаться стояти на холоді за дверима і вже не потраплять на свято.

Заталом, якщо ви захочете прийти на мою вечірку, дайте мені знати, і я запишу ваше ім'я у Велику Книгу Запрошених!

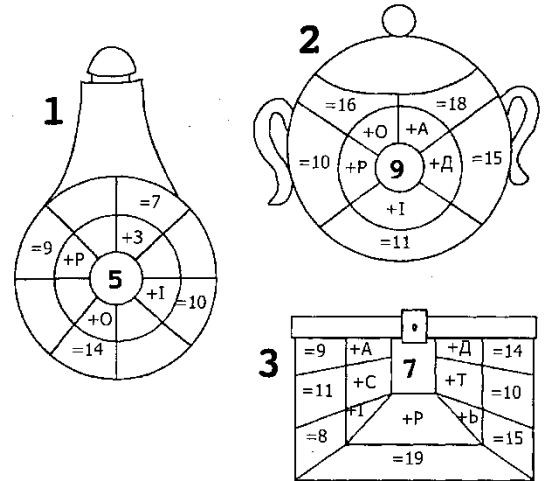
Щиро ваш, Ісус

Мудреці поклоняються Ісусу.

Євангеліє від Матвія 2 розд.

Коли ж Ісус народився у Віфлеємі, прийшли зі сходу мудреці, щоб поклонитися Йому, і принесли в дарунок дивовижній Дитині золото, ладан та смирну.

За допомогою нескладних математичних дій ти легко зможеш розшукати букви і занести їх в речення. До цифри, що стоїть на лінії речення, треба додати цифру, яка в центрі дарунка. Відповідь вкаже тобі букву. Номеру речення відповідає номер дарунка.

- Мудреці почали шукати Ісуса за допомогою 2 _ 9 _ 4 _ 5 _
- Мудреці звернулися до 2 _ 1 _ 7 _ 6 _ 9 _ щоб довідатися про нового Царя.
- Пошуки Ісуса і служіння Йому принесли мудрецам велику 12 _ 2 _ 7 _ 1 _ 4 _ 3 _ 8 _.

Розфарбуй

ЧИ ВАРТО ХРИСТІЯНАМ ПРИКРАШАТИ ЯЛИНКУ?

Напередодні Різдва у деяких християн виникають подібні питання. Як і в усьому іншому, ми повинні керуватися біблійною розсудливістю. В такому разі, я не бачу нічого поганого в традиційній різдвяній ялинці. Тим не менш, деякі вчать тому, що християни в жодному разі не повинні ставити в своєму будинку ялинку. Чи є їх доводи обґрунтованими? Мені так не здається. Давайте звернемо увагу на два найпоширеніших аргументи проти різдвяних ялинок в християнських будинках.

По-перше, деякі говорять про те, що свято Різдва має язичницьке коріння. Прийнято вважати, що Боніфаций (англійський місіонер, який жив у VIII столітті), нібито поставив першу різдвяну ялинку. За словами деяких людей, він замінив жертвоприношення язичницькому богові біля священного дуба на прикрашену ялинку, як символ шанування Христа. Згідно з іншими джерелами, Мартін Лютер ввів традицію різдвяної ялинки, прикрашеної свічками. Якщо вірити цим історіям, можна сказати, що різдвяна ялинка має негативне християнське коріння.

Однак навіть якщо можна було б довести язичницьке походження цієї традиції, це не означало б, що нам не можна її використовувати. Можливо, це слід проілюструвати наступним чином. Під час Другої світової війни американська армія використовувала невеликі острови на півдні Тихого океану в якості тимчасових продовольчих баз. До цього часу, місцеві аборигени ніколи не стикалися з сучасними технологіями. Величезні вантажні літаки привозили на острови всяку всячину, а саме: запальнички (які здавалися тубільцям чимось чарівним), автомобілі, холодильники, радіоприймачі, електричні інструменти і різноманітні продукти харчування. Коли війна закінчилася, аборигени визнали американських пілотів богами і почали споруджувати святині, щоб вшановувати їх, сподіваючись, що вони повернуться з черговим вантажем.

Мало хто знайомий з їхнім забобонним ставленням до літаків. Також мало хто з нас знайомий з поклонінням деревам. Коли дитина знаходить під ялинкою загорнуту в подарунковий папір модель вантажного літака, ніхто не дивиться на це, як на ідолопоклонство. Ніхто з нас не вважає різдвяну ялинку ритуальною для поклоніння язичницькому богові. Ми розуміємо різницю між іграшкою і бовваном так само добре, як різницю між бовваном і різдвяним деревом. Я не бачу жодної підстави пов'язувати поклоніння деревам і дерев'яним божкам з різдвяною ялинкою. Тим, хто наполягають на цьому, слід нагадати попередження Святого Письма про засудження один одного в сумнівних питаннях (Рим. 14 і 1 Коринт. 10: 23-33).

Ще одним поширеним аргументом є заява про те, що різдвяні ялинки заборонені Святим Письмом. На підставі цього часто покликаються текст з книги Єремії 10 розділ. Але більш обережний підхід до цього уривку показує, що в ньому нічого не сказано про різдвяні ялинки. Ця глава засуджує поклоніння ідолам.

Поклоніння ідолам заборонено Десятьма заповідями. Вихід 20:3-6 говорить: «Хай не буде тобі інших богів передо Мною! Не роби собі різьби і всякої подоби з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею. Не вклоняйся їм і не служи їм, бо Я Господь, Бог твій...»

Немає абсолютно ніякого зв'язку з поклонінням ідолам і використанням різдвяних ялинок. Нам не варто переживати через необґрунтовані аргументи проти різдвяних прикрас. Замість цього нам слід проповідувати про народженого Ісуса і не забувати про справжню причину цього християнського свята.

Джон Мак-Артур

~ сторінка 12 ~

Дорогі брати і сестри!
Запрошуємо вас відвідати сайт
"Реформатський погляд":
<http://reformed.org.ua>.

Цей сайт присвячений реформатському руху в слов'янському світі в цілому і Україні зокрема. Ви знайдете тут багато різних статей, пов'язаних із минулим та сьогоденням реформатського богослов'я, духовності та церковного життя. Крім цього, ми публікуємо "класичні" праці різних християнських теологів минулого і сучасності. Ми не завжди погоджуємось із усім, що вони пишуть, проте ми вважаємо, що реформатське богослов'я глибоко вкорінене у вченні отців церкви, і прагнемо перейняти найкраще із інших християнських традицій – в межах, у яких вони відповідають Слову Божому, як джерелу мудрості.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ

Технічний редактор: Мурза Вячеслав
Члени редколегії: Мурза В.В., Пилипенко В.В., Панько Герман.
НАША АДРЕСА: вул. Шевченка 46, м.Свалява
Закарпатська область, Україна, 89300
Телефон: (03133) 73315 e-mail: uerc@ukr.net

Газета розповсюджується за пожертви
Попередні номери газети можна знайти на сайті
«В контакте» - <http://vk.com/club59279909>

1 КОРИНТЯН 13 – РІЗДВЯНА ВЕРСІЯ

- Якщо я прикрашаю мій дім гілками ялинки, гірляндами і лампочками, але не зрозумів сенсу Різдва, то я не більше ніж декоратор.

- Якщо я працюю з ранку до вечора на кухні, готуючи кілограми тортів, тістечок і особливих пригощань, запрошую гостей за ідеально накритий стіл, але при цьому в моєму серці немає радості від народження Ісуса, то я не більше, ніж кухар.

- Якщо я працюю у благодійних організаціях, співаю пісні в будинках для літніх людей та всі свої заощадження віддаю на благодійні цілі, але при цьому не маю любові до своєї сім'ї, то все це безглуздо.

- Якщо я прикрашаю ялинку блискучими ангелятами і зірочками, беру участь у тисячах свят і співаю в хорі, але не прийняв у своє серце Ісуса, тоді я не зрозумів, у чому головний сенс Різдва.

Любов до Ісуса перериває роботу на кухні для того, щоб обійняти дитину. Любов перериває прикрашання квартири, щоб поцілувати дружину. Любов дружельнобна, незважаючи на стрес і нестачу часу. Любов не задрить красивому будинку в інших. Любов не кричить на дітей за те, що вони вештаються під ногами, навпаки, вона вдячна, що вони є, і що вони можуть вештатися під ногами. Любов дає не тільки тим, які можуть дати назад. Навпаки, з величезною радістю вона обдаровує саме тих, які у відповідь нічого подарувати не можуть. Любов усе терпить, усе зносить, всього сподівається, все переносить. Любов ніколи не перестає. Подарунки забудуться чи поламаються, торти з'їдуться, різдвяна ялинка всохне, але подарунок Бога на Різдво, благодать в Ісусі Христі, залишиться назавжди! З Різдвам Христовим!